

M E S E V I L Á G .

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

Horthy katonája.

Hiszen az itt ma mindenki, akit csak Hortobágyunk kékje, Alföldünk rónája cseperített naggyá, Balatonunk tükre fűrésztött magyarrá, hanem azért a Kerekes Ferkó esetét mégis csak elmesélem.

Megszállhatták gazdag Bánátunkat, lopkodhatják Erdély aranyait, magyar rög marad minden porszem ott. Bizony csak s a Manos ezentul is Tiszánk kebelére szállad, mint anyjához a gyermek, ha beesteledett. De még a szellő is, ha felkél a rákosi mezőkön, csak úgy át-átaljár izenetünkkel, búánatunkkal, mint ennekelötte.

Kerekes Ferkó sokat bucsálódott ezen a szatmári határban. El-elnézegette felhők vonulását, hold barangolását Magyarország felé. — Hejh, ha az a felhő izenetet vinne a tenger bánatról, sok szomorúságról szép Magyarországba!

Szép Magyarországnak akkor a sok panaszkodó felhő nélkül is majd megszakadt szive kieneses Kolozsvárért, szatmári határért. Horthy apánknak is ki-kibuggyant könnye, amint próbálgatta, amint méregette erőnk megnövést, meggyarapodását.

Csak hogy sokáig tart ám az a lábadozás!

Kerekes Ferkó nem tudta ezeket s csak busulódott naphosszat egymagán. Addig-addig szomorkodott, buslakodott, amíg egy oláh kapitány is megsajnálta egyszer. Az az oláh kapitány Ferkóékhoz kvártélyoztatta be magát s feltűnt neki a fiu komorsága, szótlankodása.

El-elkérdezgette, de Ferke nem felelt, s ha felelt is, meg nem érthették a hangját.

Egyszer aztán az oláh tiszt elővette ujra:

— Ne szomorkodj Ferke, számárnak való a buslakodás. Állj be közibénk, csapi fel katonának. Meglátod, hogy kedved ereszkedik tőle.

Kerekes Ferkó erre sem szólt semmit. Mit is szólott volna. Tudta jól, hogy hiába itt minden. Széltében-hosszában oláh sipka alá keritik, sorozzák a magyar legényeket. Ő rá is sor kerül. Ha ma nem — hát holnap. Hagyott mindent csendesen a maga útján.

Mérő alá került Ferke rövidesen, a sorozó oláh urak mérője alá. Az az oláh kapitány sorozta a deli magyar legényeket, aki Ferkééknél lakott. Meg is vergette Ferke vállait.

— Derék egy legény vagy, szálas a két karod. Katonájává válsz Ferdinánd királynak.

Aztán barátságosan hozzátette még:

— Kivánhatsz valamit. Azt is megengedem, hogy magad válaszd meg: hol s melyik ezredben szeretnél szolgálni.

Ferkének hirtelen valami úgy a torkába kapaszkodott.

Remegő szemére kiszökött két könnycsepp.

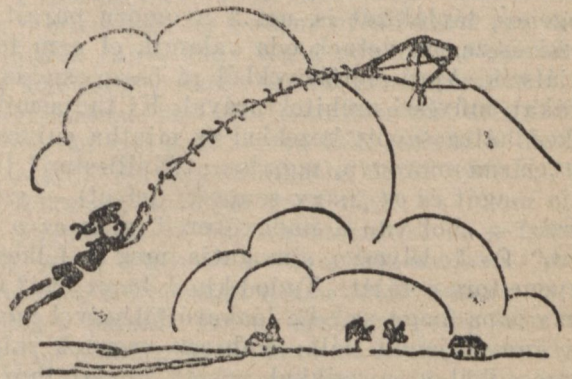
Az oláh kapitány megsürgette ujra.

Ferke rekedten felelte:

— A Horthy Miklós ezredébe!

Hiszen az itt ma mindenki: Horthy katonája, de Kerekes Ferkó esete is így történt meg Szatmár városában.

Andor bácsi.

TÁNCOL A SZÉL.

*Táncol a szél az ablakunk alatt,
Tördelgeti a száraz gallyakat,
Megkergeti a hóhelyeket
S az utcákon végigsikít, nevet.*

*Táncol a szél az ablakunk alatt,
Sövényen gunnyaszt a verébesapat,
Künn beporkázott mindent már a hó
S a tarlón puha, fehér takaró.*

*Táncol a szél . . . az ablakunk alatt
Kopott ruhában kis leány halad,
Két csücskét tartja kis kötőjének,
Kezét pirosra csipte a hideg.*

*Táncol a szél az ablakunk alatt,
A kis leányka le-lehajlogat
Dermedt kezével röszét szedni fel,
Legyen tüzelni otthon majd mivel.*

*Táncol a szél az ablakunk alatt,
Rázza, tépi a fát, az ágakat,
A sok száraz gally hullong egyre le
A kis kötőcske megtelik vele.*

*Táncol, nevet, sikoltoz künn a szél,
A kis leány tovább megy, mendegél.
— Csikorghat fagy, szállonghat már a hó,
Nem fázunk már meg drága nagyanyó!*

Andor bácsi.

ENGELSMANN SOMA FIA

CÉGT.: ENGELSMANN JÁNOS

cipőraktára

Szeged, Széchenyi-tér 6.